

Радиожетерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 20 (434)

П'ятниця, 31 травня, 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

Новини інститутського життя

РЕПОРТАЖ

ЗУСТРІЧ

Людей, які в молодості разом воювали, вчилися в одному навчальному закладі, виконували якусь роботу, зв'язують невидимі нитки. І це назавжди. Хай минають роки, десятиріччя — зустрітись, побачити знайомі дорогі обличчя, згадати свою буремну юність — мрія кожного.

Двадцять років тому ці гості, що заповнили вестибюль інституту, це були його студентами — вихрестами Стьопками, Жорами, Світланками — щебетухами, Оленками і Маринами. А прибули тепер поважними директорами, головінками, вченими, конструкторами. З Херсона, і Хмельницького, Києва і Новгорода. З усього Союзу.

Найхвилюючіше не тоді, коли на трибуну виходять організатори і учасники, щоб, як ведеться, офіційно висловити свої думки. Найхвилюючий момент — поява кожного приїжджого. Радісні вигукки, обійми, сльози, вибухи сміху у відповідь на дотепні репліки і жарти. Усі вони — знову студенти. Хто тієї суботи бачив ці картини в нашому інституті, міг переконатись в неперорності і нев'ячущості студентської дружби.

Потім гості заповнили актовий зал. Правда, тільки його невелику частину. Всього 67 випускників — половина з того потоку прибуло. Двадцять років — строк немалий, дехто пішов з життя. Тож, насамперед, вшанували пам'ять про них.

Цей потік, можна сказа-

ти, особливий, його випускники почали вчитися фактично на одному ентузіазмі — у тодішньому філіалі Київського політехнічного інституту бракувало і приміщень і технічних засобів навчання. Та й викладацький склад ще тільки формувався. Але всі вони мали мету, завзяття, починаючи від першого ректора (тоді директора філіалу) Романа Юрійовича Кігеля, молодих викладачів Володимира Прокоповича Кожем'яки, Миколи Антоновича Філіно-ка, Володимира Степановича Осадчука до рядових студентів Юрія Анатолійовича Буреннікова, Валерія Олександровича Федотова, Василя Мартиновича Кичака, Віталія Миколайовича Бабія та інших — нині керівних працівників інституту.

Цілком природно, що ця зустріч і для них — не проста подія, а своєрідна зв'язка орієнтирів, світлий промінь зминулого, без якого не можна досягнути майбутнього.

А як вчилися, добивалися свого оті випускники 1971? «Це були справді талановиті юнаки і дівчата, — сказав В. М. Бабій. — Дев'ять чоловік претендували на одне місце. Такий конкурс могли пройти тільки обдаровані абітурієнти». Що це так — свідчать і їх успішне навчання і подальша біографія. З того потоку вийшли професор, більше десяти кандидатів наук і доцентів, чимало визначних керівників і спеціалістів промислового виробництва та будівництва.

«Альма-матер», — звучало майже в кожному виступі. І спогади, спогади. Як були походи і КВВ, як «вквалували» в Тюмені, в колгоспах, хто грав на гітарі, скільки у кого було «хвостів»! І смішно і до чому в серці дороге. Нездарма один з виступаючих, Анатолій Єрьоменко, сказав, що ті роки були найщасливішими в житті, ще й заспівав «я зустрічав вас і все було»...».

З великою зацікавленістю учасники зустрічі слухали розповідь про сьогоднішній день «альма-матер» з вуст нинішнього ректора ВПІ доктора технічних наук, професора Бориса Івановича Мокіна, який підхопив естафету у своїх попередників Р. Ю. Кігеля та І. В. Кузьміна і успішно веде вуз далі. Він повідав про безупинне зростання навчальної бази, матеріально-технічної бази, професорсько-викладацького складу, про перехід на університетську форму навчання з підготовкою бакалаврів і магістрів.

Учасники зустрічі тепло привітали першого і нинішнього керівників інституту, вручили букети квітів. А самі усім загалом відправились оглядати нові кафедри, факультети, лабораторії, культурно-художній центр.

...Ще зустріч не закінчилась, а вони вже гаряче домовлялись про нову. Через скільки? Байдуже, хай через п'ять, десять років, але обов'язково тут, в обіймах альма-матер.

Народний самодіяльний ансамбль танцю «Світанок», набуває, як тепер кажуть, все більшого рейтингу. Нещодавно на одному з оглядів він успішно підтвердив своє звання «Народний» і визнаний кращим самодіяльним танцювальним колективом області. А незабаром на запрошення з Польщі танцюристи візьмуть там участь у фестивалі хореографічного мистецтва.

На знімку: виступає народний ансамбль танцю ВПІ.

Фото С. Лісового.

Відмінно!

16 травня в технічній міській автоінспекції був приємний день — доповіли, що відколи триває технічний огляд транспортних засобів, тобто, починаючи з березня, у Вінниці ще не бачили такого порядку і такого рівня підготовки машин, як в автогосподарстві політехнічного інституту. У нас давно склалися непогана думка про цей колектив — дисциплінований, висококваліфікований, уважний до правил безпеки і експлуатації. Та нинішньої весни підготовка до техогляду тут була просто зразковою. 30 транспортних одиниць — кожна заново пофарбована, в кожній все підтягнуто, полагоджено ходову, кожен водій має аварійний знак, непередбаченої зупинки. Відмінні оцінки виставлені водіям О. Шкурінінському, Б. Васютинському, В. Лашку, А. Мадею, В. Недомовному, С. Господарчуку за зразковий стан машин. Іншими словами, екзамени технічного огляду став цього разу святом порядку. Чистенька територія гаража, полагожені і пофарбовані брами боксів.

Хочеться сказати, що заслуга в цьому не тільки колективу, а і його керівників. Доброго слова заслуговує робота начальника відділу постачання ВПІ В. М. Матвійчука: фарби, різні матеріали, запчастини — то все його турботи. Але найбільший труд Володимира Миколайовича в тому, що транспортні засоби політехнічного інституту за останні два роки обновили процівати на 90. Ну, а за організацію техогляду відповідає молодий, енергійний завгарем В. М. Кириченко.

Поздоровляю колектив відділу постачання і гаража з чудовим успіхом. І СЛЮТКА, начальник технічного відділу ДАІ, майор міліції.

В АМЕРИКУ...

Два наших студенти Сергій Глиняний (IV курс МБФ) і Сергій Корнійчук (V курс ЕФ) здобули право участі в міжнародному семінарі-конференції «Студентська молодь в боротьбі за чисту екологію і світлу майбутність людства».

Пропонуємо вашій увазі короткі інтерв'ю з ними.

Сергій Глиняний. Першою умовою для цієї поїздки було знання англійської мови. Я ніколи не вчився у якійсь спеціальній школі, тому що родом з Немирова, а в Немирові такої школи нема. Але в нас був хороший викладач, який англійською володів досконало, в тому числі й розмовною. Він зумів прищепити нам якщо не любов, то дуже серйозне ставлення до свого предмета.

Отже, в мене була непогана база і по закінченню школи я весь час намагався читати англійською художню літературу, а при нагоді слухати радіо і навіть розмовляти. Так що написати твір на якусь елементарну тему не складало для мене особливих труднощів.

Наприкінці минулого року оголосили, що в Америці буде міжнародний семінар, запрошують студентів зі знанням англійської. На кафедрі іноземних мов зібралось душ 50, та коли дізнались, що доведеться писати твір, половина зразу відсіялась. І на конкурс до Києва нас, по-моєму, їхало душ 15, а всіх разом зібралось, певне, з 200.

Твір був на тему: «Що ти можеш зробити сьогодні для поліпшення становища в сім'ї, країні, світі». Писали дві години. Потім була розмова з представником фірми — спонсора. Не знаю, як у мене вийшло з вимовою, але я стався бути відвертим і розкованим, тим більше, що тон розмови до цього схиляв. По закінченню розмови екзамінатор щось по-

мітив у своєму блокноту, а я сказав: «До побачення! Сподіваюсь, що ми ще зустрінемось, хоч це дуже важко».

Правди ніде діти — потрапити в Америку хочеться. Тим більше, що я — майбутній автомобіліст, знаю мало не всі марки американських машин. Постійно читаю їхні технічні журнали.

Вернувшись до інституту, думав, що відповідь буде через місяць, принаймні, через півтора, а її не було так довго, що й перестав ждати: не вийшло, є сильніші хлопці.

А це наприкінці квітня — телетайпограма: «Готуйте документи, чекайте додаткового виклику, ви пройшли конкурс!».

Чи радієш?

Безумовно. Таке буває не часто, або й взагалі не буває.

Сергій Корнійчук. Я родом з Вінниці. Навчався в школі № 2 — англійська з першого класу. Після школи намагався не забувати — писав, читав. А потім ще в армії повезло — слухав радіоперехати розмов американських льотчиків — вони не є секретними і не кодуються, але мову на них відосконалювати можна.

Потім, навчаючись у ВПІ, скінчив заочні курси з англійської в Київському інституті іноземних мов. Так що співбесіда для мене була не дуже складною. Думаю, що рішення там приймали не стільки з огляду на знання, як з огляду на манеру поведінки, щоб ти за кордоном не замикався в собі, був контактним, не почувався скутим і закомплексованим. А я за таку манеру не тільки на відповідальних конкурсах, а й у повсякденні. Але анкету про те, щоб за кордоном — «не пити, не курити, не провозити, не вступати, не залишатись» — ми уже заповнили. Про вся випадок.

Живопис — широким планом

В художньому музеї ВПІ — нові картини, малюнки: працює виставка творів живописців Поділля. Серед них особливу увагу привертають роботи відомого майстра пензля Федора Зотиківича Коновалюка — його краєвиди, портрети, і насамперед ілюстрації до поезій Шевченка, видань Котляревського, Стефаніка, Черемшини, Кобилянської.

Цю експозицію оглянуло багато відвідувачів, у тому числі і гості з Парижа — батько і син Наум'яки і залишили

схвальні відгуки.

Багато творів живопису і графіки виставили на суд інститутської громадськості сучасні художники, які працюють на Вінниччині, Сергій Пилипович Слусь і Петро Пилипович Дідковський.

У дні Всесоюзного Шевченківського свята у Вінницькому музеї відвідали і оглянули виставку народні депутати УРСР, письменники Д. Павличко, Р. Іваничук, П. Мовчан, а також О. Гудима.

П. НОВІНСЬКИЙ, гості з Парижа (ліворуч

і праворуч). В центрі — вінницький художник Ф. Панчук.

СЬОГОДНІ В КПРС

ПОЧИНАТИ З НУЛЯ

Це вже стає звичним — нашому парткому ніяк не вдається з першого разу скликати інститутські партійні збори. Люди не йдуть — одні просто не хочуть, інші — не сподіваються почути на цих зборах чогось нового й цікавого.

22 травня зібралося менше трьохсот комуністів, тобто, далеко навіть не половина складу. Вихід, правда, знайшли — вирішено було проводити не загальні партзбори, а просто — збори активу. Отже, що-небудь, аби відвітувати. Добре звітувати — завше було свідченням діловитості і серйозності партроботи. Сьогодні, це, мабуть, теж одна з причин швидкого зменшення партійних рядів. Торік з інститутської парторганізації вийшло 96 чоловік, цього року — вже 22. Втрати міської організації — з 30392 чоловік стало трохи більше 27-ми тисяч. Новий спалах «активності» за графою втрат помічено після заходів всесоюзного прем'єра Павлова по оздоровленню нашої нещасної економіки за рахунок народу.

Звітна доповідь В. М. Бабія не вселяла ніякого оптимізму. Дуже неблагоприятно на «Модулі», факткультетах автоматики й мікроелектроніки, обчислювальної техніки, радіотехнічному. 130 комуністів по три і більше місяців не сплачують партчленські. Проріст рядів говорити не доводиться. Для підтримання життєздатності цієї графі до заходів непопулярних, таких, наприклад, як виплата матеріального заохочення студентам — комуністам. В світлі такого заходу теза про те, що до партії вступають сьогодні тільки з ідейних міркувань, здається смішною.

Комуністи мали б агітувати за партію конкретними справами, шукати діяльних методів впливу на людей, але нема ні справ, ні методів. І далі панує боязнь відвертих, чесних дискусій, серед студентів панує переконання, що соціалістична революція була помилкою, ленінські ідеї і безгрішний образ самого Леніна викликають, м'яко кажучи, недовіру.

Секретар парткому говорив про те, що треба організувати політичне навчання комуністів, яке, по суті, вмерло, більше йти до молоді. «Зміни в суспільстві вимагають змін стилю».

Не маючи, в принципі, нічого проти такої заяви, все-таки хотілося б почути, в чому мають полягати ці зміни стилю. Вірніше, хочеться, щоб він уже на-

решті змінився.

На жаль, нічого, як видно, не зміниться, тому що розмова на зборах активу відбувалась не в плані потрібної конкретики, а в плані розуміють, що діла погані, але всі ждуть, коли ж буде якась верховна команда, як ці діла поправляти. Комуніст В. І. Погосян, наприклад, теоретизував з приводу того, що архітектори перебудови не мають програми, що приватизація — це розбазарювання державної власності, що доценти і професори вже опинилися за рискою бідності.

Комуніст І. Б. Матвеев вважає, що партія — це група, яка представляє певну частину людей з метою завоювання влади, що комуністична партія сьогодні — це партія класу керівників, що вона давно не представляє тієї групи народу, яку мала представляти.

Комуніст В. К. Шановський звернув увагу на те, що партія, яка орієнтувала на перебудову, сама до перебудови виявилася неготовою. На нашу арену перейшли з Заходу ті програми, які не набули популярності в стані політичного противника. Приватна власність — це смерть соціалізму, а реставрація капіталізму — контрреволюція. Свідомістю людей маніюють різні новостворені організації і групи. Рух в інституті проводить більше заходів, ніж уся парторганізація разом взята. Віктор Кіндратович, правда, не схильний драматизувати ситуацію. Він упевнений, що в нас багато стійких комуністів, які можуть серйозно взятись за роботу і повести за собою народ.

Вперше виступав перед інститутськими комуністами другий секретар міського партії Т. Д. Мотренко. Це вже з генерації керівників, висунутих перебудовою. Виступ його сподобався тим, що був беззастережно — відвертим і чесним. Він сказав, що партія не може перейти в навалний наступ, до якого її кличуть, бо відчуває все меншу підтримку в народі, авторитет її у місті не зростає, а падає. Тому не треба кликати в наступ, а шукати діалогу з усіма новітніми політичними формуваннями. І якщо є найменший збіг позицій — переходити до спільних конкретних справ.

Це, очевидно, і є головна відправна точка, — той нуль, з якого треба починати й інститутській парторганізації, відмовившись від глобального теоретизування.

І. ВОЛОШЕНЮК.

В культурно-художньому Центрі ВПІ виступив чоловічий хор однієї з вінницьких релігійних організацій, які на досить високому рівні виконали духовні музичні твори, авторами яких є відомі композитори Рахманінов, Бортнянський та інші.

На знімку: виступає хор.

Події і люди

ПРАЦІВНИК ОДНІЄЇ З ЛАБОРАТОРІЙ НАШОГО ІНСТИТУТУ, ГОЛОВА РАДИ ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ ВІТАЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ ГОВОРОВ БРАВ УЧАСТЬ У РЯТУВАННІ ЛІНКРА «НОВОРОСІЙСЬК», ЩО ВИБУХНУВ В СЕ-

ВАСТОПОЛЬСЬКІЙ БУХТІ В 1955 РОЦІ.

ПРО ЦЮ ТРАГЕДІЮ НАПИСАНО, НА ЖАЛЬ, ДУЖЕ МАЛО. ТО Ж СПОДІВАЄМОСЬ, ЩО СПОГАДИ ВЕТЕРАНА ЗАЦІВЛЯТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ.

О 1-й ГОДИНІ 30 хвилин 29 жовтня 1955 року величезної сили вибух підняв на ноги всіх севастопольців. На внутрішньому рейді Севастопольської бухти підірвався лінкор «Новоросійськ». Не зважаючи на вжиті заходи по його рятуванню, через дві години 30 хвилин лінкор перекинувся і потонув. Ця трагедія, що коштувала життя багатьох сотень моряків, довгі роки замовчувалася. Мужність моряків, що не покинули корабель і до останніх секунд, будучи вірними своєму військовому обов'язку, боролися за його живучість, не отримала належного визнання. Тільки в 1988 році письменнику М. Черкашину вдалося прорвати завісу мовчання, опублікувавши в газеті «Правда» статтю «Взрив», а через деякий час — другу статтю «Ехо взрива».

28—29 жовтня я відвідав місто-Герой Севастополь, де зібралися на зустріч ветерани лінкора «Новоросійськ» і учасники трагедії, що розігралася тут в бухті вночі 35 років тому. Увесь цей час я пам'ятав про те, що трапилось, бо сам брав участь в боротьбі з напором води, що лінула всередину корабля.

Ось як це було. На 6 годин ранку 29 жовтня 1955 року був призначений вихід в море крейсера «Молотов» («Слава»), на якому я служив командиром дивізіону живучості. Крейсер стояв на бочках, метрах в 250 від лінкора «Новоросійськ». Я відпочивав у своїй каюті, чекаючи сигналу про готовність машин і корабля до виходу в море. Раптом щось з величезною силою штовхнуло і підкинуло мене на ліжку, водночас почувся глухий звук вибуху. Слідом пролунав сигнал бойової тривоги. Схопивши одяг в оберемок, нашивкоруч взувши черевки, кинувся на пост енергетики і живучості (ПЕЖ) переключив усі тумблери гучномовного зв'язку на себе і дав команду оглянути відсіки і приміщення на предмет наявності води, вогню, диму і доповіді. Невдовзі з бойових постів почали надходити повідомлення про відсутність будь-яких пошкоджень і готовність до бойових дій. А десь через три-чотири хвилини прозвучала команда згори: «Баркас №... до правого трапу. Кормовий аварійний лінкор шикуватися на юті!». Туди ж було наказано прибути і мені — командир дивізіону живучості.

Починаючи від бойової тривоги і далі, всі команди були виконані надзвичайно швидко, і в цьому відчувалася внутрішня напруга, розуміння ситуації з боку матросів, старшин, офіцерів. Прибувши на ют, одержав бойове завдання від командира крейсера капітана 1-го рангу Каденка: «Відправитись на лінкор «Новоросійськ» разом з особовим складом кормової аварійної партії і надати йому необхідну допомогу». Команда вже була на баркасі, і через 8—10 хвилин ми піднімалися на борт лінкора. Могутній корабель стояв

з малим диферентом на ніс і деяким креном на правий борт. Освітлення в носовій половині корабля було відсутнє, і ми рухалися буквально напому. Дісталися нарешті до вахтового офіцера, який заходився дзвонити на головний командний пункт, щоб одержати розпорядження щодо нашої групи, але командування на місці не було. Не міг офіцер зв'язатися і з ПЕЖом.

Тоді, зрозумівши, що на лінкорі щось сталося серйозно і гаяти часу не можна, я залишив з матросами

дав, було: кріпити носову переборку, палубні люки (через них уже прибавалася вода). Частину матросів відправив закривати ілюмінатори.

Так почалася наша боротьба за живучість лінкора (з моменту вибуху минуло хвилин 15), а закінчилася вона для мене військово-морським госпіталем, струною головного мозку, травмою прудної клітки, кровохарканням, травматичним пневмотораксом та іншими пошкодженнями, які ще й досі дають про себе знати.

Та повернемося до подальших подій.

В. ГОВОРОВ.

ЗАГИБЕЛЬ ЛІНКРА

свого заступника лейтенанта І. Г. Касьянова і поспішив до району вибуху, аби з'ясувати обстановку і одержати вказівку щодо використання наших аварійників.

Картина, яку побачив в носовій частині, приголомшила. Розбиті, розкрані вибухом палубні листи горою здивилися над кораблем і на їхніх рваних краях звисали пошматовані людські тіла. А під ногами — шар намулу, змішаний з кров'ю і людськими останками. Темрява панувала і тут, але я вже звик до неї і орієнтувався краще. Не зустрівши нікого з командування, спробував дістатися до носового шпіля, де мав бути помічник капітана, але не зміг внаслідок пошкодження палуби. Тоді повернувся в напрямку поста енергетики і живучості. Тут в одному з приміщень зіткнувся з матросами аварійних і трюмних постів, їх було чоловік 12—15. чекали команди. Оскільки я виявився єдиним в цьому місці офіцером, то й взяв на себе командування по боротьбі з водою, що надходила через пробіни. Телефонний зв'язок не діяв так само, як освітлення. Правда, виручав єдиний переносний акумуляторний ліхтар, котрий виявився у матроса-аварійника з числа електриків Н. М. Левіна. Його ж призначив своїм зв'язковим з ПЕЖом.

Першою командою, яку

Я не знав будови цього великого військового корабля, розташування приміщень, але добре розумів, що коли всередину надходить вода, то виплутаються переборки, якщо розходяться шви — вода йде далі і це вкрай небезпечно. Отже, необхідно зміцнювати переборки і шви. Розраховував на виучку матросів аварійних і трюмних постів. І не помилюся. Ці хлопці знали, що і як робити, а команди виконували в лічені хвилини, хоч усе робилося в суцільній темряві. Тільки чулися гуркіт кувадл і короткі фрази «Тримай міцніше!», «Давай клин!», «Конопать шви!», «Підсвіти!»...

А потім почали надходити повідомлення: «Переборка зміцнилась!», «Поставили підпори на люки!», але й такі: «Закінчилися аварійні бруски!», «Нема дошок!», «Кінчилась кудель!» (промаслене ключа для конопачення швів).

І вода прибавала, помітним став крен уже на лівий бік, диферент збільшився. Про це вдалося через один з люків повідомити контр-адміралу Лобову, і незабаром через цей люк почали подавати названі матеріали. І знову: «Закріплюй переборки!», «Люки! Люки!», «Двері!», «Конопать шви!»... А вода знову десь знаходить ходи і так безперервно.

(Далі буде).

ЗАРПЛАТА ПІДВИЩУЄТЬСЯ

По інституту гуляють чутки, що заробітна плата колективістів ніби й підвищується, але хто зна, коли це буде і чи буде взагалі.

В розмові з нашим кореспондентом головний бухгалтер ВПІ З. М. Знатнова сказала:

— Нема чого тривожитись — підвищення заробітної плати буде. Перерахунки робляться з 1 квітня. Частина людей одержить нову зарплату уже з 5 червня, а решта — з 5 липня. Правда, нема чого дуже й радити: підвищення в межах ста карбованців матимуть тільки викладачі без кандидатських і докторських ступенів; для всіх інших прибавка чисто символічна — 20—50 карбованців. З червня, до речі, в зарплату включається і компенсаційна доплата. Отже, як і повелось в добрій нашій державі, з компенсації буде зніматись прибутковий податок.

До уваги читачів

Повідомляємо, що вперше у Вінниці працюватиме психологічна служба «Телефон довіря». Все життя людини супроводжують добро і горе, щастя й невдача, хвилини радості й неминучого смутку. Від цього ніхто не застрахований.

Та як підтримати людину в такі хвилини, як допомогти не впасти у відчай, знайти сили, щоб повірити в себе, надто тоді, коли поруч нема близького, вірного друга або, коли тебе не розуміють.

Саме «телефон довіря» втішить вас, розділить ваше горе, підтримає стомлене серце. Ви зможете написати водички з чистого джерела, отримати розраду — повну щирі відповіді на болісні запитання. Отже, коли вам дуже важко — дзвоніть за номером 2-40-46.

АНЕКДОТИ

— Чому це у вас по суботах так кричить кіт?
— Я його мию.
— Я свого теж мию, але він не кричить.
— А ви його віджимаете?..

Хворі вирішили втекти з психікарні. А весь двір був обнесений високим парканом. Вони почали тренуватись, щоб через нього перелетіти.

І ось настав день втечі. Раптом прибігає один хворий:

— Втеча відмінюється!!
— Чому?
— Паркан знеси!

Їдуть на велосипедах два комарі. Раптом один зупинився.

— Що трапилось? — питає другий.
— Та ось муха в око попала.

— Товариш мільйонер, а по цій вулиці ходиш безпечно?

— Було б небезпечно, я б тут не ходив...

Штірліц вистрелив у Мюллера. Куля відскочила.
— Броньовий, — подумав Штірліц.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.